

Într-o dimineață, maimuțica Hoțomana se trezi cu chef de joacă.

Se duse, deci, să-și caute un partener. Băiețelul care se bucura, de obicei, să danseze rumba cu ea acum nici n-o băga în seamă. Fetita de lângă el, nici atât. Amândoi se uitau la un ecran.

Atunci Hoțomana începu să umble încolo și-ncolo. Peste tot erau numai copii înțepenți, cu chipul luminat de strălucirea ecranelor.

— Hei, chiar nu vreți să vă jucați cu mine? se plânse maimuțica.

Nimeni nu-i răspunse.

— Hai să ne luăm la întrecere! îl provocă ea pe un băiețel roșcovan.

Roșcovanul, concentrat la ecranul tabletei, mai luă niște popcorn din pungă. Nici musca nu băzâia în cameră. Da, da, musca ședea pe nasul băiețelului și mânca din pungă ei mică de popcorn, atentă la ecran.

Or fi bolnavi acești copii? Oare circulă vreun virus printre ei?

O zi, două zile, trei zile... Niciun semn că aveau să iasă din nemișcare.

Ba parcă nici vântul nu mai bătea. Își ținea și el respirația, pesemne ca să nu tulbure liniștea.

— Ceva nu e în regulă! Trebuie să aflăm ce, își zise Hoțomana.

Așa că porni în căutarea gramatozaurului Booky. Știa că e un mare învățat. Poate că o fi citit prin vreo carte despre ce se întâmpla cu copiii de pe Tărâmul Oamenilor.

Booky dormita în cubul lui de gheață. Când o simți pe Hoțomana, deschise un ochi.

— Sper că toți copiii citesc... îi zise Booky, ușor alarmat.

— Citesc, sau... nu știu... stau numai cu ochii în ecrane.

Unul nu mai mișcă.

